

Сл нчевиятъ образъ на дѣтинството отново ни кима нѣкждѣ.
И ние сме чисти като сълзата на едно дѣте, на единъ блѣнъ.

Малко цвѣте съмъ въ полето — азъ съмъ синия синчець,
Катъ небето се синѣя, ако ситно и да съмъ,
Съ мойта хубость хубавѣя всѣка нива, слогъ и хлѣмъ.

Планинитѣ сж студени, ледна е нощта;
Молете се, дѣца, съ мене за сиромашта.

Ту се взрѣше тъменъ въ миналото скрито
И отъ тамъ влѣчеше катъ побѣденъ знакъ
Вѣкове отъ слава, завалени въ мракъ . . .

Помпей, Херкуланъ и Стабий спятъ
Въ нозѣтъ му катъ сринати скелети,
Отпрѣдъ морето пѣй, шуми и свѣти,
А около миртови гори шептятъ . . .

Ей Помпея —
На Ескулапа златната епопея,
При Августинъ тронъ е,
А туй Диянинъ храмъ, —
Добрий чичероне
Мълвѣше нѣщо намъ . . .

Въ форумътъ е глухо. Струята не шуми,
Въ мраморнитѣ бани столѣтията спятъ . . .

И идатъ строфи — откъслечни, полузабравени, носятъ
скжпи дарове за душата. Тогава поетътъ, стариятъ народенъ
поетъ, стои прѣдъ насъ като властна сѣнка. И святъ огънь
ни гори — и ние не знаемъ, кому принадлежи тая пролѣтна
сълза: на отминалото дѣтинство ли, на поета, или на народа
ни, въ пазвитѣ на когото живѣемъ и умираме?!.. Тогава:
дѣтинството, поетътъ и народътъ сж сѣкашъ една сжщность,
като отъ една майка . . .

Драги ми господинъ Иванъ Вазовъ, щастливъ се чувству-
вамъ днесъ, когато още сте между насъ, да Ви цѣлуна и Ви
благодаря за скжпитѣ радости, които дадохте на мене, на
цѣлъ народъ.

Щастливъ съмъ, че днесъ, когато почвамъ издаване сп.
Златно Руно съ съредакторството на г-нъ Г. В. Шахановъ
отъ Стара Загора, да Ви моля най-учтиво да вземете
участие съ послѣдния пламъкъ на Вашата лю-
бовъ къмъ поезията; щастливъ съмъ, че още веднажъ